

РОЗДІЛ 1

ДЖЕРЕЛО ВСІХ РЕЧЕЙ — СЯЙВО — МАЄ, БЕЗСУМНІВНО, БІЛЬШЕ втілень, аніж зірок на небі. І достатньо однієї гарної думки для того, щоб воно з'явилося. На жаль, одна-єдина помилка здатна спалити ліс у твоєму серці й заховати всі зорі на небесах. І доки ця помилка жевріє, зруйноване кохання і пригасла надія можуть спонукати тебе думати про поразку і завершення шляху. Але це неправда. Це не може бути правдою. Неважливо, що ти робиш, неважливо, де ти заблукав, сяйво завжди буде з тобою. Будь-яка річ, що помирає в тебе всередині, здатна відродитися, якщо ти цього справді забажаєш. Серце не може здаватися, бо воно не вмє брехати. Ти підведеш очі, помітиш усмішку чарівної незнайомки — і пошуки відновляться. Усе буде по-новому. Завжди щось інше. До того ж новий ліс, що підрастає на руйновищі понівеченого серця, може бути ще зеленішим і міцнішим, аніж попередній. І якщо ти зостанешся в цьому чудовому місці, витвореному твоїм власним сяйвом, навчишся все прощати і ніколи не здаватися, то рано чи пізно ти знову опинишся там, на початку, де кохання і краса створили світ. На початку.

— Агов, Ліне, який чудовий початок дня! — загорлав Вікрам, стоячи десь у темній і вогкій кімнаті.— Як ти мене знайшов? Коли ти повернувся?

— Щойно,— відповів я, стоячи біля широких французьких дверей, що вели на простору веранду з краєвидом на вулицю.— Один з хлопців повідомив мене про твоє прибуття. Вийди на хвилинку.

— Ні, ні, ліпше ти зайди, друже! — засміявся Вікрам.— Познайомишся з хлопцями!

Я завагався. Мої очі, засліплені яскравим світлом, не могли швидко пристосуватися до тіней у темній кімнаті. Усе, що я чітко бачив,— це два сонячні промені, немов мечі, які прорізувалися крізь зачинені віконниці, пронизуючи закручені клубки диму, які наповнили кімнату ароматом гашишу і запахом паленої ванілі від коричневого героїну.

Згадуючи той день, наповнений запахом наркотиків, тінями, потоками світла у темній кімнаті, я запитую себе, чи це була інтуїція,

що зупиняла мене на порозі. Я й досі гадаю, наскільки б іншим було моє життя, якби я тоді просто розвернувся і пішов геть.

Варіанти вибору — неначе гілки на дереві можливостей. Після того дня й упродовж трьох сезонів дощів Вікрам з незнайомцями в тій кімнаті стали новими гілками в нашому спільному лісі, міському лісі любові, смерті й воскресіння. Я ніяк не можу забути одну незначну деталь з того моменту нерішучості. Я аж здригнувся, коли Вікрам, виринувши з темряви, схопив мене за руку і потягнув у кімнату.

Перше, що привернуло мою увагу у прямокутній кімнаті, — це величезне триметрове ліжко, яке стояло біля стіни, ліворуч від мене. На ньому лежав чоловік, одягнений у сріблясту піжаму, зі складеними на грудях руками, — спав, а можливо, і помер.

На першій погляд, він не дихав. Обабіч лежачої фігури було двоє людей, і той, що праворуч, сидючи на ліжку, готував люльки чилуму*.

На стіні, просто над головою померлого чи глибоко сплячого чоловіка, висів портрет Зороастра — пророка віри парсів**.

Коли мої очі призвичаїлися до темряви в кімнаті, я помітив біля стіни навпроти веранди троє масивних крісел, кожне з яких було зайняте, а між ними стояли два антикварні комоди.

На підлозі лежав великий коштовний персидський килим, а на стінах висіли світлини людей, одягнених у традиційний одяг парсів. Праворуч від мене, навпроти ліжка, на ще одному комоді з мармуровою поверхнею стояла акустична система. Два підвісні вентилятори крутилися доволі повільно, не розганяючи навіть при цьому хмар диму в кімнаті.

Вікрам провів мене попри ліжко прямісінько до чоловіка, який сидів у першому кріслі. Він, як і я, був іноземцем, але вищим на зріст. Його довгов'язе тіло і ще довші ноги розтяглись у кріслі, немов у ванні. Йому було приблизно тридцять п'ять років.

— Це Конкенон, — сказав Вікрам, підштовхуючи мене вперед. — Він служить в ІРА.

Потиск руки його був теплий і досить міцний.

— До біса ІРА! — сказав він, виказуючи при цьому свій північноірландський акцент. — Я служу в Ольстерських добровольчих силах. Але я навіть не чекав, що така язичницька тварюка, як Вікрам, це зрозуміє, правда?

* *Чилум* — череп'яна або скляна люлька з розтрубом на кінці, використовується для куріння наркотиків. — *Тут і далі прим. пер.*

** *Парси* — члени зороастрійської громади в Індії. Емігрували з Ірану на межі I — II тисячоліть н. е.

На противагу тій самовпевненості в його словах, мені сподобалась іскра впевненості в його очах. Я висмикнув руку і кивнув йому.

— Не слухай його,— сказав Вікрам.— Він верзе багато фігні, але скажу, що серед моїх знайомих іноземців він уміє відриватись, як ніхто інший.

Він потягнув мене до чоловіка у другому кріслі. Коли я підійшов, молодик підніс люльку з гашишем чоловікові у третьому кріслі, і той її запалив. Коли вогонь від сірника засмоктало в люльку, раптовий спалах полум'я вислизнув з чаші та спалахнув над головою хлопця.

— *Бомшанкар!* — загорлав Вікрам, тягнучися по люльку.— Ліне, це Навін Едсір. Він приватний детектив. Чесне слово. Навіне, це Лін, я тобі про нього розповідав. Він лікар у нетрищах.

Парубок підвівся, щоб потиснути мені руку.

— Знаєш,— він сказав зі сміхом,— я поки ще не справжній детектив.

— Та нічого,— посміхнувся я у відповідь.— Я теж не справжній лікар.

Третій чоловік, що запалив чилум, зятагнувся і запропонував мені люльку. Я відмовився, і він передав її одному з чоловіків на ліжку.

— Я — Вінсон,— сказав він, і його потиск був як у великого щасливого щеняти.— Стюарт Вінсон. Я дуже багато чув про тебе, чоловіче.

— Кожна курва чула про Ліна,— сказав Конкенон, забираючи люльку від одного з чоловіків на ліжку.— Вікрам не перестає паятати про тебе, як довбана фанатка. Лін се, Лін те і Лін у біса все. Скажи мені, ти вже його задовольнив, Вікrame? Тобі сподобалося, чи це все тільки балачки?

— На Бога, Конкеноне! — закричав Вінсон.

— Що? — запитав Конкенон.— Що? Я просто запитую. Індія досі вільна країна, чи ні? Принаймні, її англомовні регіони.

— Не зважай на нього,— сказав мені Вінсон, винувато знижуючи плечима.— Він себе не контролює. У нього синдром мудака Туретта* або що.

Стюарт Вінсон був американцем, фізично розвиненим, широким, з чіткими рисами обличчя і густим розкуйовдженим світлим

* *Синдром Туретта* — це невралгічний стан, розвиток якого найчастіше починається змалечку. Людина, яка має таке захворювання, періодично видає неконтрольовані звуки, слова або виконує неконтрольовані рухи.

волоссям, що надавало йому вигляду морського мандрівника або яхтсмена. Насправді ж він був успішним торгівцем наркотиками. Я чув про нього, як і він про мене.

— Це Джамал,— сказав Вікрам, ігноруючи Вінсона і Конкенона і знайомлячи мене з чоловіком, який сидів на ліжку ліворуч.— Він імпортує, перетирає, фасує і курить. Він — театр одного актора.

— Театр одного актора,— повторив Джамал.

Він був худий, з очима, немов у хамелеона, й обвішаний різними релігійними амулетами. Зачарований цією святістю, я почав їх рихувати і, перш ніж помітити його посмішку, віднайшов п'ять різних символів основних конфесій.

— Театр одного актора,— сказав я.

— Театр одного актора,— повторив він.

— Театр одного актора,— знову сказав я.

— Театр одного актора,— повторив укотре він.

Я б так і продовжував, якби Вікрам мене не зупинив.

— Це Біллі Башу,— промовив Вікрам, вказуючи на невисокого худорлявого темношкірого чоловіка, який сидів з тамтого боку від непорушної фігури. Біллі Башу склав долоні разом на знак привітання і продовжив чистити одну з люльок.

— Біллі Башу — носій,— оголосив Вікрам.— Він дістане все, чого ти забажаєш. Усе що завгодно, від дівчини до морозива. Переконайся сам. Попрохай його принести тобі морозива. Він одразу принесе. Попроси його!

— Я не хочу...

— Біллі, сходи й дістань Ліну морозива!

— Зараз буде,— відповів Біллі, відкладаючи люльку.

— Ні, Біллі,— сказав я, піднімаючи руку.— Я не хочу ніякого морозива.

— Але ж ти обожнюєш морозиво,— зауважив Вікрам.

— Не настільки, щоб відсилати когось по нього, Вікrame. Вгамуйся.

— Якщо вже давати йому завдання,— озвався з тіні Конкенона,— я не проти двох морозив і дівки. Двох дівок. І він уже має бути на півдорозі.

— Ти чув це, Біллі? — налягав Вікрам.

Він підійшов до Біллі й почав тягнути його з ліжка, але, почувши глибокий і дзвінкий голос, що пролунав від непорушної фігури, Вікрам завмер, неначе під прицілом.

— Вікrame,— проказав голос.— Ти вбиваєш мій кайф, чоловіче.

— Чорт! Чорт! Чорт! Вибач, Денісе,— промимрив Вікрам.— Я просто знайомив Ліна з хлопцями і...

— Ліне,— озвався чоловік з ліжка, розплющуючи очі, щоб поглянути на мене.

Вони в нього були напрочуд світлі, сірого кольору, з оксамитовим сяйвом.

— Мене звати Деніс. Радий познайомитися. Будь як удома. *Mi casa, es su casa**.

Я підійшов ближче, потиснув Денісу руку, що була як слабке пташине крило, і відступив назад до краю ліжка. Деніс провів мене поглядом. На його губах з'явилася ніжна посмішка блаженства.

— Ого! — тихо сказав Вінсон, підійшовши до мене.— Денісе, чувак! Радий бачити тебе серед нас! Ну як, сподобалося на тому боці?

— Там тихо,— мовив Деніс, посміхаючися мені.— Дуже тихо. За винятком останніх хвилин.

Конкенон і молодий детектив Навін Едсїр приєдналися до нас. Усі витріщилися на Деніса.

— Це велика честь, Ліне,— сказав Вікрам.— Деніс на тебе дивиться.

Конкенон порушив невелику паузу в нашій розмові.

— Це просто супер! — прогарчав він, широко посміхаючись.— Я сиджу тут останні шість місяців, ділюся своїм почуттям гумору і мудрістю, смалю твою травку і п'ю твоє віскі, і ти розплющував очі всього двічі. І тут з'являється Лін — і ти вилупився на нього, як на людський факел. Денісе, невже я став твоєю лярвою?

— Напевно, так, чоловіче,— тихо сказав Вінсон.

Конкенон почав реготати так, що Деніс аж здригнувся.

— Конкеноне,— прошепотів він,— я люблю тебе, як дружнього привида, але ти дійсно вбиваєш мій кайф.

— Вибач, Денісе, хлопче,— вишкірив зуби Конкенон.

— Ліне,— прошепотів Деніс. Його голова й тіло так і залишилися непорушними.— Не подумай, будь ласка, що я невихований. Зараз мені треба відпочити. Було приємно з тобою познайомитися.

Він трішки повернув голову в бік Вікрама.

— Вікrame,— промимрив він тим самим гучним, глибоким басом.— Будь ласка, тихіше. Ти вбиваєш мій кайф, чувак. Буду вдячний, якщо ти зупинишся.

— Звичайно, Денісе. Вибач.

— Біллі Башу? — тихо покликав Деніс.

— Так, Денісе?

— До біса морозиво.

— До біса морозиво, Денісе?

* Мій дім — твій дім (*icn.*).

- До біса морозиво. Його ніхто сьогодні не отримає.
- Так, Денісе.
- Зрозуміло?
- До біса морозиво, Денісе.
- Я не бажаю чути слово «морозиво» принаймні три місяці.
- Так, Денісе.

— Добре. Тепер ти, Джамале, підготуй мені ще один чилум. Великий і міцний. Величезний. Легендарний. Це буде актом співчуття, практично дивом. Бувайте всі і кожен, тут і там.

Деніс склав руки на грудях, заплющив очі й повернувся у попередній стан спокою — знову став схожим на трупа, роблячи лише п'ять вдихів і видихів за хвилину.

Ніхто не рухався і не говорив. Джамал мовчки підготував легендарний чилум. Усі в кімнаті стежили за Денісом. Я схопив Вікрама за сорочку.

— Забираймося звідси,— сказав я, ідучи з кімнати й тягнучи Вікрама за собою.— Всім до побачення.

— Агов, почекайте на мене! — загукав позаду Навін, рвонувши за нами через французькі двері.

На свіжому повітрі Вікрам і Навін умить отямилися. Вони пришвидшили ходу і наздогнали мене.

Легкий вітерець, що повівав у затіненому платанами коридорі, між триповерховими будинками, приніс із собою сильний сморід від працівників риболовецького флоту з найближчого причалу Сассуна.

Потоки світла пробивалися крізь щілини між деревами, збираючись маленькими озерцями. Доки я оминав затінок і проходив крізь ці маленькі озерця білого тепла, кожне з них було немов сонце, що наповнювало мене, а потім відходило в тінь, наче хвиля.

Небо було імлісто-блакитним склом, що його винесло хвилями на берег з глибини моря. Вороння заповонило дахи автобусів, що рухалися до прохолодніших частин міста. Повсюди було чути різкі вигуки тягачів ручних візків.

Це був один з тих днів, що змушує жителів Бомбея, мумбаїтів, співати вголос. І коли я проминув чоловіка, який ішов у протилежному напрямку, то помітив, що ми обоє наспівуємо однакову любовну пісеньку на хінді.

— Кумедно,— відзначив Навін,— чоловіче, ви наспівували одну й ту ж саму пісню.

Я посміхнувся і знову збирався заспівати ще декілька рядків, як бувало раніше після склянки блакитного джину, коли Вікрам вклинився зі своїм запитанням.

— То як усе минуло? Ти його дістав?

Однією з причин, чому я нечасто буваю на Гоа, є те, що мене щоразу просять що-небудь там зробити. Три тижні тому я сказав Вікрану, що їду з дорученням на Гоа, і він попросив мене дещо для нього виконати.

Він заклав лихварю одну з материних весільних прикрас як заставу для видачі кредиту. Це було намисто, інкрустоване невеликими рубінами. Вікран виплатив борг, але лихвар відмовився повернути намисто. Він пообіцяв віддати його на Гоа при особистій зустрічі. Знаючи, що лихвар поважає санджайську компанію — злочинне угруповання, на яке я працюю, Вікран попросив мене відвідати лихваря.

Я виконав це прохання і забрав намисто, але Вікран перебільшив рівень поваги лихваря до мафії. Ухиляючись від зустрічей, він змарнував тиждень мого часу, залишаючи образливі повідомлення про мене та санджайську компанію, й аж потім погодився віддати намисто.

Але вже було запізно. Він був акулою, а мафія — компанія, яку він зневажив, — була човном для вилову акул. Я викликав чотирьох місцевих членів санджайської компанії. Ми гамселили бандитів, які стояли між нами й лихварем, аж доки вони не втекли. Ми дісталися до лихваря. Він передав нам намисто. Потім один з місцевих віддубасив його в чесній боротьбі та продовжував бити його в боротьбі без правил, доки не навчив поваги.

— Ну? — запитав Вікран. — Ти його дістав чи ні?

— Тримай, — відповів я, виймаючи намисто з кишені піджака і віддаючи його Вікрану.

— Ого! Ти його дістав! Я знав, що можу на тебе розраховувати. Денні завдав тобі якихось незручностей?

— Можеш викреслити його зі списку своїх кредиторів, Вікране.

— *Так*, — сказав він. *Добре*.

Він вийняв намисто з синьої шовкової торбинки. Рубіни, освітлені сонячним промінням, немов розтанули в його долонях.

— Слухай, я... я віднесу його мамі. Просто зараз. Хлопці, підкинути вас куди-небудь на моему таксі?

— Тобі в інший бік, — відповів я, доки Вікран ловив таксі. — Я повернуся до свого мотоцикла біля «Леопольда».

— Якщо ти не проти, — м'яко мовив Навін, — я б з тобою прогулявся.

— Як хочеш, — сказав я, дивлячись, як Вікран поклав шовкову торбинку собі в сорочку для сховку.

Він уже збирався сідати в таксі, але я його зупинив, нахилившись до нього, щоб прошепотіти:

— Що ти коїш?

— Що ти маєш на увазі?

— Ти не можеш брехати мені про наркотики, Віку.

— Брехати? — заперечливо перепитав він.— Дідько, я просто зробив декілька заляжок коричневого героїну, і це все. Ну й що? Тим більше, що він не мій, а Конкенона. За нього заплатив він.

— Тримай себе в руках,— застеріг я його.

— Я завжди тримаю себе в руках. Ти ж мене знаєш.

— Деякі люди здатні кинути, Вікrame. Конкенон може бути одним з них. А ти не з них. Ти це знаєш.

Він посміхнувся, і на декілька секунд я знову побачив старого Вікrame. Вікrame, який би вирушив на Гоа по намисто без моєї, ба й будь-чиєї допомоги; Вікrame, який би ніколи не здав у заставу матеріні весільні прикраси.

Ця посмішка зникла з його обличчя, коли він сів у таксі. Я спостерігав за його від'їздом, хвилюючись через небезпеку, в якій він опинився. Оптиміст, розтрощений коханням.

Я пішов, і Навін приєднався до мене.

— Він часто розповідає про дівчину, британку, дуже часто,— сказав Навін.

— Це один з тих випадків, коли все повинно було спрацювати, але в долі були інші плани.

— Про тебе він також багато розповідає,— провадив Навін.

— Він забагато патякає.

— Він розповідає про Карлу, і Дідьє, і Лайзу, але найчастіше про тебе.

— Він забагато патякає.

— Він казав, що ти втік з в'язниці,— сказав він.— І ти що переховуєшся.

Я зупинився.

— Тепер уже ти забагато патякаєш. Це що — епідемія?

— Ні, дай мені пояснити. Ти допоміг одному з моїх друзів, Аслану...

— Що?

— Моєму другові.

— Про що ти?

— Декілька тижнів тому я вночі був біля причалу Балларду*. Ти допоміг Аслану в складній ситуації.

Після опівночі повз мене через Баллард пробіг парубок. Усі крамниці на тій широкій вулиці були зачинені. Йому не було куди

* *Баллард* — один зі старих бізнес-районів Південного Мумбаю (Бомбею).

втікати від переслідувачів, і хлопчина зупинився. Вуличні ліхтарі кидали тіні дерев на дорогу, хлопцеві стояв сам в очікуванні бійки. А згодом він був уже не сам.

— Ну і що з того?

— Він помер. Три дні тому. Я намагався тебе знайти, але ти був на Гоа. Тож я вирішив розповісти тобі про це зараз.

— Про що розповісти?

Він здригнувся. Я був з ним жорсткий, бо він говорив про мою втечу з в'язниці, а хотілося, щоб нарешті дістався до суті.

— Ми товаришували з ним у коледжі,— сказав він спокійно.— Він полюбляв прогулюватись уночі, у небезпечних районах. Як і я. Як і ти. В іншому разі ти б не був там тієї ночі, щоб йому допомогти. Я подумав, може, ти захочеш знати.

— Ти що — жартуєш?

Ми стояли у слабкому затінку. Дуже близько один біля другого, а потік людей на тротуарі оминав нас з усіх боків.

— Що ти маєш на увазі?

— Ти згадав про втечу з в'язниці лише для того, щоб повідомити мені про сумні подробиці смерті Аслана? Це ж те, що ти намагався сказати? Ти що — здурів, чи ти справді настільки сердечний?

— Так, мабуть,— ображено мовив він, починаючи дратуватись,— я справді такий сердечний. Занадто сердечний, бо гадав, що ти сприймеш мої слова без усілякого підтексту. Не треба було тобі розповідати. Це останнє, чого б я хотів. Вибач. Я вже піду.

Я його зупинив.

— Почекай! — гукнув я.— Почекай.

Він був щирий. Чесний погляд, упевнена постава і сяєво його посмішки. Інстинкт сам обирає власних дітей. Мої інстинкти вподобали його, хлопчину, парубка, що стояв переді мною, такий хоробрий і ображений. Він був щирий, а таке буває нечасто.

— Добре, винен,— сказав я, піднімаючи руки.

— Та нічого,— відповів він, заспокоївшись.

— Тож повернімося до того, як Вікрам розповів тобі про мою втечу з в'язниці. Розумієш, це інформація такого роду, що може зацікавити Інтерпол і завжди цікавить мене. Ти ж розумієш це, правда?

Це не було запитанням, і він це знав.

— До біса Інтерпол.

— Ти ж детектив.

— Детективів теж до біса. Це така інформація, яку ти не приховуєш від друга, коли ти про неї дізнаєшся. Чи тебе цього ніколи не вчили? Я виріс на цих вулицях, просто тут, і я це добре знаю.

— Але ми не друзі.

— Поки що,— посміхнувся Навін.

Я довго на нього дивився.

— Пройдімося?

— Я люблю іти й розмовляти,— відповів він, доки ми вибиралися з юрби, неначе зі звивистих лабіринтів, створених жителями міста.

— До біса Інтерпол,— повторив Навін за деякий час.

— Ти справді любиш теревенити, еге ж?

— І ходити.

— Добре, ну тоді розкажи мені три короткі похідні історії.

— Звісно. Ну, почнімо. Тож історія номер один?

— Деніс.

— До твого відома,— засміявся Навін, оминаючи жінку, яка несла на голові величезний пакунок макулатури,— це теж був мій перший візит туди. Крім того, що ти бачив на власні очі, я можу розповісти лише те, що чув.

— Слухаю.

— Його батьки померли. Кажуть, він дуже важко це переніс. Вони були надзвичайно заможні. Вони щось винайшли й запатентували й отримали купу грошей. Шістдесят мільйонів, які перейшли до Деніса.

— Та кімната не тягнула на шістдесят мільйонів.

— Його гроші лежать на трастовому рахунку,— відповів Навін,— доки він перебуває у стані трансу.

— Ти маєш на увазі, доки він відпочиває?

— Це не лише відпочинок. Під час сну Деніс впадає у стан самадгі*. Його серцебиття і дихання уповільнюються майже до нуля. Нерідко він буває технічно мертвим.

— Ти жартуєш, детективе?

— Ні,— розсміявся він.— За останній рік декілька лікарів написали йому свідоцтво про смерть, але Деніс завжди отямлювався. Наш Театр Одного Актора — Джамал — їх колекціонує.

— Ну добре. Тож Деніс час до часу помирає. Це, мабуть, завдає клопоту його священику й бухгалтеру.

— Допоки він у трансі, майно Деніса управляється за допомогою трастового фонду. При цьому він отримує достатньо грошей, щоб, наприклад, придбати квартиру, в якій ми щойно були, та забезпечувати себе всім необхідним для того, щоб і надалі перебувати у трансі.

* *Самадгі* (санскр. — «гармонія», «занурення», «об'єднання») — в індійських і буддійських медитативних практиках — надприродний стан свідомості.

— Ти про все це чув — чи провів невелике розслідування?

— І те, і те.

— Ну,— сказав я, пропускаючи автомашину, що здавала назад.— Хай що його розслабляє, можу сказати, що ніколи не бачив когось, хто б так красиво грав трупа.

— Йому немає рівних,— посміхнувся Навін.

Ми обоє замислилися про це на деякий час.

— Друга історія? — запитав Навін.

— Конкенон,— відповів я, рухаючись далі.

— Він боксує в моєму тренажерному залі. Я не дуже багато про нього знаю, але можу сказати тобі дві речі.

— Які?

— У нього потужний лівий хук, що відправляє в нокдаун, але він стає уразливим, якщо не влучає.

— І що?

— Щоразу. Він б'є лівою, потім правою і завжди завершує атаку лівим хуком, залишаючи себе повністю відкритим, якщо не влучає. Але він швидкий і рідко промазує. Він надто вправний.

— І?

— Друге. Можу сказати, що він єдиний, хто зміг провести мене крізь ті двері, щоб побачити Деніса. Деніс його обожнює. Для нього він найдовше залишався при тямі. Я чув, що він хоче офіційно всиновити Конкенона. Це складно, бо Конкенон старший за Деніса, і я навіть не знаю, чи в Індії існують випадки, щоб індієць усиновив білого.

— Що ти маєш на увазі — він провів тебе крізь ті двері?

— Тисячі людей мріють про зустріч з Денісом, допоки він у трансі. Вони вірять, що під час його тимчасової смерті він здатен спілкуватися зі справжніми мерцями. Лише одиниці можуть потрапити до нього.

— Хіба що підійти й постукати у двері.

— Ти не розумієш. Ніхто не посміє підійти й постукати в ті двері, поки Деніс у трансі.

— Та ну?

— Ніхто, до тебе.

— Ми з'ясували з Денісом,— мовив я, пропускаючи чотирьох чоловіків, що тягнули візка.— Тож повертаймося до Конкенона.

— Як я вже казав, він боксує в моєму залі. Він — вуличний борець. Я небагато знаю про нього. Він гульвіса. Обожнює вечірки.

— Він каже те, що думає. Можна і не дожити до його віку з таким язиком, не маючи відповідної підтримки.

— Ти радиш мені його остерігатися?

— Лише його темного боку.

— Ну і нарешті — третя історія? — запитав я.

Я зійшов з дороги на вузьеньку стежку.

— Куди ми йдемо? — запитав він, простуючи слідом за мною.

— Я йду випити соку.

— Соку?

— Це спекотний день. Що з тобою?

— Та нічого. Круто. Я люблю сік.

— Тридцятиградусна температура в Бомбеї, охолоджений кавуновий сік, вентилятори просто над головою, увімкнені до трьох градусів, блаженство.

— То... що з роботою приватного детектива? Це насправді?

— Так. Усе почалося начебто випадково, але вже минув рік, як це триває.

— Що за випадок може перетворити когось на детектива?

— Я здобував диплом юриста, — посміхнувся він. — Уже майже закінчив навчання. На останньому курсі я писав роботу про приватних детективів і як вони впливають на судову систему. Досить швидко я зрозумів, що сам хочу бути детективом, тож залишив навчання і спробував себе в новій ролі.

— Ну і як воно?

Він розсміявся.

— Розлучення цікавіші за фондову біржу, але більш передбачувани. Я займався розлученнями, але припинив. Я працював з іншим детективом. Він навчав мене основ справи. Він у цій сфері вже тридцять п'ять років і досі обоює свою роботу. Але не я. Для одружених чоловіків завжди принадно заводити романи. Для мене ж це було сумним фільмом, який доводилося переглядати знову і знову.

— І що сталося після того, як ти залишив розкішні пасовища розлучень?

— Я знайшов двох зниклих домашніх улюбленців, зниклого чоловіка та зниклу форму для запіканки, — відповів він. — Здається, що всі мої клієнти, нехай благословить їх Бог, або занадто ліниві, або занадто виховані, щоб робити це самотужки.

— Але тобі подобається бути детективом. Ти отримувеш від цього заряд адреналіну, еге ж?

— Знаєш, гадаю, ти почуєш правдиву відповідь на своє запитання наприкінці історії. Юрист отримує лише версію правди. Я ж отримую всі версії, навіть якщо це крадена тарілка для запіканки, яка передається у спадок. Це оригінальна історія, доки всі не почали додавати щось своє.

— То ти й далі цим займатимешся?

— Не знаю,— посміхнувся він, знову дивлячись убік.— Залези від того, наскільки я успішний.

— Або який ти невдаха.

— Або який я невдаха.

— Тож ми вже дійшли до третьої історії,— сказав я.— Навін Едсір, індо-ірландський приватний детектив.

Він почав реготати, показуючи білі зуби, але швидко перестав.

— Відверто кажучи, то немає про що розповідати.

— Навін Едсір,— оголосив я.— Що тебе більше схвилювало — частина про індійця чи про ірландця?

— У мені забагато англійського як на індійців,— посміхнувся він,— і забагато індійського як на англійців. Мій батько...

Гострі шпилі й загублені долини для багатьох з нас — це землі, що називаються Батьківщиною. Видряпавшись на один з таких шпилів, я чекав, доки Навін продовжить розповідь.

— Потому як він покинув мою маму, ми опинилися на вулиці. Ми були безхатченками, аж доки мені не виповнилось п'ять років, хоча я надто мало щось пам'ятаю з того часу.

— Що сталося?

Він поглянув на вулицю і, розширивши очі, уважно стежив за зміною кольорів та емоцій.

— У нього був туберкульоз,— відповів молодий детектив.— Він написав заповіт, переписавши все на маму: як виявилося, він забавив, тож ми отримали багато грошей, і...

— Все змінилося.

Він поглянув на мене, немов усвідомлюючи, що сказав забагато.

Вентилятор, який висів усього за декілька дюймів від моєї голови, почав підморожувати мені мозок. Я покликав офіціанта і попросив збільшити температуру.

— Вам холодно? — почав глумитися той, утримуючи руку на вимикачі.— Дозвольте я покажу вам, що таке холод!

Він увімкнув вентилятора до зимових п'яти градусів. Я відчув, як мої щоки почали німіти. Ми оплатили рахунок і пішли, почувши його прощальні слова.

— Другий столик знову вільний!

— Я обожнюю це місце,— сказав Навін.

— Справді?

— Так. Смачний сік, жахливий персонал. Супер.

— Ми можемо стати друзями, детективе. Ми справді можемо.